

COL.LABORACIO

Sobre la fe

Moltes vegales hem sentit dir que la necessitat d'una fe que lligui a Déu, neix d'una pobresa d'esperit i d'una manca de seguretat en hom mateix. Hem sentit dir que la fe és el refugi dels febles, dels qui necessiten quelcom que no són capaços d'assolir ells sols, quan tenen al seu voltant tots els mitjans de formació, progrés, cultura, divertiment i àdhuc laxitud moral que els hi ofereix la nostra sempre ben estimada societat. La fe es per a aquells que no s'han sabut realitzar a si mateixos, l'escut pels qui han de clamar: «Déu meu», quan un patir els apreta, i «Alabat sia Déu», quan amb la seva limitació no han pogut impedir l'inevitable.

No és res més que això, una colla de «tonteries», ens repeiteix un tipus molt nombrós de gent, amb la seva autoritzada opinió, i així quasi quasi ens ho fan creure.

Del que ja no haurem sentit parlar tant, és del reconeixement d'aquesta nostra petitesa humana; de la recerca de l'esperit, d'un lloc on descansar quan el sotraguegin aquests cops, aquesta tristot, aquest acabament que també és nostre i ens fa mal; de la recerca d'un lloc on aturar-nos per a sentir sobre tot Pau i Amor.

I la font de tota Pau és Déu, i l'Amor brolla de Déu inextingible.

Perquè la terra tota és incapaç d'acollir els sentiments d'un sol home que plora o riu, que lluita o es doblega.

En reconèixer l'home els seus límits, la seva emotivitat, les seves caigudes i errades, esdevé el centre de la Creació, la complaença de Déu, i realitza en ell tota la grandesa d'un món que per contenir-lo és massa petit. Solament la immensitat de l'Amor de Déu per nosaltres pot fer-nos lliures i forts.

I sentim la crida de Déu, i el naixement de la fe, que no és altra cosa que una resposta voluntària i compromesa a aquesta crida.

Aleshores pel camí, anirem aprenent a renunciar, a perdonar, a estimar i donar-nos, no pas per feblesa sinó per Déu,

no pas perquè sigui el més fàcil, que és molt difícil oblidar el nostre egocentrisme i obrir-nos als altres; no per filantropia, sinó per l'Amor.

És dur apaivagar la nostra veu que reclama comptes i sublimar la nostra sensibilitat i emocions, les nostres passions i enemistats, fins arribar a l'alliberament total, a la germanor universal.

Per això no és la vertadera fe l'acontentar-nos a saber-nos bons (i enganyats), i tancar els ulls tranquil·lament a tot el que ens envolta.

Déu ens vol conscients i responsables del nostre temps, emprenedors i fidels a la nostra tasca, militants en la lluita per unes condicions més justes, per un món més repartit, i millor.

La fe no mimva la nostra potència d'homes, ans l'augmenta. Li dóna una nova dimensió que la perfecciona. Abans de fer-nos més cristians, ens fa més humans, per sentir, acollir, viure i estimar.

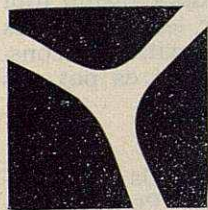
Ens dóna una esperança que com a homes profundament arrelats a la terra necessitem. Ens dóna una nova capacitat d'estrènyer les mans del proïsme, i un nou coratge per enfrontar-nos al món. Per veure un triomf en cada negació de nosaltres mateixos.

Ens dóna l'infinit consol d'un perdó constant, per poc que el demanem, i ens fa palpable la imatge de Déu al nostre costat, visquen amb nosaltres els esdeveniments bons o dolents de cada dia. Ens fa present la imatge del Crist fet home entre els homes per fer homes fills de Déu.

Crec que val la pena pensar seriosament en el paper que juga la fe en la nostra vida, i si el descobrim, almenys una mica important, saber defensar les nostres idees davant tot-hom, sense por de fer el ridícul, que no hi ha ridícul més gran que el de la covardia amb la pròpia consciència. Que Déu ens ajudi a ser valents.

Barcelona, 31 març 1973

Anna

Grupo Asegurador CATALANA OCCIDENTE

RAMOS:

- INCENDIO
- ROBO
- VIDA
- ACCIDENTE
- COCHES

y todo en general

AGENCIA CENTRAL:

Av. José Antonio, 611 bis

Teléfono 231 37 44

BARCELONA

AGENTE INSPECTOR:

ENRIQUE TORRAS GUBERN

Domicilio particular: Can Torras

STA. EULALIA DE RONSANA